

SZERENCSE

Sosem volt, vagy már nagyon régen ennyire ideges, mint ezen a délutánon, illetve már a munkahelyen is, de különösen aztán otthon, az indulás előtt. Sietett, kapkodott, s mikor mindennel elkészült, lezuhanyozott, pongyolában fáradtan rogyott a fotelbe, fia elment moziba, ő meg, nem dohányzott, de most megkívánta, rágyújtott, hátradőlt, kényelmesen, úgy fújta ki csücsörített ajkai között, hosszan a füstöt, kettőt szívott, mikor az órájára pillantott, négy óra!, szent isten!, a nagy kristály hamutartó peremére illesztette a cigarettát, fölugrott, gyorsan a szekrényhez, kombiné, melltartó, szoknya, blúz, aztán a fürdőszoba, dezodoráns, rúzs, hajkefe, kapkodás, még elkések, hogy elszaladt az idő, reszketett a gyomra az idegességtől, aztán a kulcsok, csak a buszra ne kelljen még sokat várni. Mennyi minden közbejöhét! Végre sikerült a szállóba is beossonnia, végre észrevétlenül, mintha nagy kő esett volna le a szívéről, mikor beszálltak a liftbe. Alighogy becsukódott mögöttük az ajtó, a férfi felé nyújtja kezét, öleli, erősen szorítja, ő nem ellenkezik, hagyja, nem először határozta el már, tudta, hogy miért jön. A férfi meg csókolja, hevesen, türelmetlenül, mint Moszkvában is, az első este, abban a nagy szállodában, tizenkettedik emeleti szoba, minden vadonatúj, a frissen ragasztott tapéta, az új bútor szaga, háromasban, a barátnöje, két üveg pezsgő, Sampanyszkoje Igritszkoje, polusuhó, így kell kérni, ez a legjobb, kétszemélyes szoba, csak két pohár, jó, majd mi ebből közösen iszunk, a barátnöjének is nagyon ízlett, nem sejtette még, mi lesz köztünk, jó kedve támadt, magabiztosan mondta, jaj, nem ismeri még ezt az asszonyt! erre ha rájön, nem lehet vele bírni, az asztalon táncol!, neveltünk, ő meg én, mi ketten tudtuk, az a nagy mulatás is ott volt, Moszkvában két évvel előbb, mikor az a fekete miši fiú

Egyágyas szállodai szoba, félhomály, a tekintet gyorsan leltároz, az éjjeli szekrényen ég a lámpa, az asztalkán tálca, borosüveg, üres kávéscsésze, két pohár. Bor. Akarsz egy vodkát? Nem, én nem vagyok nagyon oda a rövidítalokért, inkább bort, jó?, de én íhatok vodkát, ha már itt vagyunk. Éjfél elmúlt, Moszkva, a szálloda bárjában, az utcán a rendőr rendre utasított, jó, ízlik?, igyál még egyet, van pénzem, úgysem tudok, mit venni de holnap még játék a gyerekeknek, mondtad, hogy akarsz neki valamit, persze, persze, látod, ezt nem szabad elfelejteni, egy repülőt kért, valami igazi repülő, marad arra is pénzem, Moszkva, kérdések, butaságok, ugye a férjed

Nem kérdez semmit, türelmetlen csókolja, tapogatja a mellét, simogatja a hasát.

— Várj — súgja, de nem ellenkezik, szorosan hozzásimul, a ruhán keresztül is ég, éget a teste. Nem, a férfi egy pillanatig sem engedi el. Léptek a folyosón.

— Bezártad az ajtót?

— Be, bezártam — leheli forrón az ajkai közé, ujjai türelmetlenül tapogatják, szabadon csúsznak, siklanak a teste rejtett részei felé.

— Várj — kérleli, kifejti magát az ölelésből, vetközni kezd, előbb a zöld blúzból bújik ki, aztán a szoknya, kombinéban az ágy mellett, egy pillantás a tükörbe, vizsgálódó szemmel, a frizura, a rúzs, a kombiné, ez a világoskék, ezt szereti, ez áll neki legjobban, azt akarom, hogy ebbe lásson, az indulás előtt, a készülődés izgalma, egy pillanatra mintha této-vázna, de nem, nem gondolta meg, keresztben megfogja a kombiné alját, föl a feje fölé. Nézi, elgondolkozva, mélázva, rajta a tekintete, s mintha csak most kapna észbe, csak most fogta föl, mi történik, gyorsan vetközni kezd, egykettőre ledobál magáról inget, nadrágot, felsőt, alsót. Ott előtte meztelen. Először látja így. Nem kellene, hogy meglepődjön. Az után a moszkvai éjszaka után, ami történt, éjfél régen elmúlt, lent a Moszkva

folyó halk csobogása, körül néptelen, sötét téli park. Gyere, most már mindegy, gyere! Persze, most már muszáj, így jó lesz, várj, egy pillanatig, kettőig, amit érzett, abból sejtette, tudta, most miért jön, mégis félt kissé, hogy hiába akarná majd folytatni azokat az abbamaradt pillanatokot, csillagos ég, vissza a hidon, szótlanu, egymás mellett, mintha bänkódtak volna valamiért, Mit mondtál, tizennégy éves fiad van? Igen, tizennégy, nem csaltam meg soha a férjem, tudom, ezt akarod kérdezni, nagyon jól élünk, megbízik bennem, azért is enged így el, aztán megint hallgatás, szomorú csönd, mint aki sajnálja az alkalmat, amit

Le az ágyra, be a takaró alá, tiszta, vasalt lepedő, párnahaj, hagyott feke várja, hogy mellé feküdjön, nézi magas, erős, izmos alakját, egy pillanatra becsukódik a szeme, aztán gyorsan újra kipattan, rámered a tekintete, mintha minden vonását, testének minden hajlatát, domborulatát meg akarná jegyezni magának.

— Kérsz egy pohárral? — mutat a borosüvegre.

— Jó. Igyunk eggyel.

Élvezettel nézi, a férfi közeljött, közvetlenül előtte áll, az éjjeli szekrényre teszi a poharat, aztán ő is be a takaró alá, keskeny ágy, alig férnek el. Egyszerre fordulnak egymás felé, összetapad az ajkuk, testük szorosan egymáshoz simul. Két éve már annak a moszkvai éjszakának, két év múlt el azóta, hogy ott a folyóparton állva úgy érezte, a negyven éve ellenére sem tud a felszított érzéseinek ellenállni, harmincan akkor abban a csoportban, ez a férfi valahogy különös volt, kívált, mit találtam benne?, aztán egy évvel ezelőtt ugyancsak szorongással, kíváncsisággal és türelmetlen vágyakozással sietett az Aranyasarvas szállodához; mennyire várta azt a pillanatot!, s mégis, mindennek ellenére is csak most, két év után történhetett meg. Mintha egy örökkévalóság lett volna ez az idő, úgy érezte, többé sosem nyílik már lehetőség azoknak a megszakadt pillanatoknak a folytatására, türelmetlenül várta, mint a gyereklány, aki még nem tudja, mit kaphat.

Hanyatt fekszik, a férfi ledobja a takarót, néz a szemébe, mintha valamilyen dilemmája lenne, szó nélkül, egymásra, aztán karjával fölnyúl, kezeit összekulcsolja nyaka körül, lehúzza magához, folytatódjon, amit akkor abbahagytak, itt, a Marjanban teljesedjen be, amit álmában már annyiszor látott, érzett, az a moszkvai ígéret, amire ennyi év után elszánta magát, mit találtam ebben az emberben?, most megtudom, megkapom a választ?, csöndes, szinte elveszik a csoportban, mennyire elüt a többitől, istenem, az a niši fekete fiú, négy évvel ezelőtt, először, mikor Moszkvában jártunk, mennyit énekel, táncolt, hogy udvarolt!, nem engedtem, azt sem akartam, hogy megcsókoljon, csak nevette, jót mulattam rajta, a többiek talán el sem hitték, hogy semmi sincs köztünk, ezt meg most senki nem is gondolná, negyvenéves vagyok, sosem csaltam meg a férjem, mit akarok, mit várok ettől az embertől?, mit meg nem tennék érte, már magam sem értem, a múltkor, egy éve, a másik szállóban, a portás leszólított, nem eresztett föl hozzá, égtem, a föld alá sülyyedtem volna, szerencséire, nem jött ismerős, aztán is féltem, hogy meglátnak bennünket, szép idő, tele a part sétálókkal, reszkettem, de mentem vele, akartam, minden porcikám kívánta, hogy történjen, hogy megtörténjen az, amit megnevezni nem tudtam, ami velem, éreztem, biztos voltam benne, hogy olyan lesz, ami velem még sosem történt meg, amire szükségem van, amit csak tőle kaphatok

Jó, jaj, nagyon jó, ne kérdezz többet semmit, nagyon jó, te, soha, soha még ilyen!, végre mégis elértem, amit akartam, amire olyan régóta vágytam. Ezt akartam?, nem, semmire sem kell most gondolni, még, még, mine! messzebb az ébrenléttől!, ettől a szállodai szobától, a lent zúgó gépkocsik zajától, a meg-megálló lift zuhogásától, minél gyorsabban, minél messzebb, az álmoktól is távolabb! Miért kérde, mondom, hogy nagyon jó, nem, soha még ilyen jó! Ne kérdezd, jaj! De! Kérdezem, tudnom kell, hallanom kell, Miért kell?, hát érzed, te nem érzed? Érezni nem elég, önmagában nem elég, nem hiszek az érzéseimnek, neked hiszek, tőled akarom hallani, csak neked hiszek. Nekem? Bennem hiszel? Olyan jó ez. Miért csak most találkoztunk, hogy nem húsz évvel ezelőtt, hogy nem?

lehet, az álmoknál távolabb nem lehet, az álmoktól már csak vissza lehetne, csak visszafelé, hazafelé, nem, nem voltam goromba, de olyan komiszak vagyok, megbeszéltek már, hogy sáros cipővel nem mászkáltok a szőnyegen, nézd meg, miket hoztál föl, mindenfelé meglátszanak a nyomaid, most takarítottam, hát nem győzők mindent, te már nagy fiú vagy, gyere ide, megmondtam már azt is, hogy a sáros cipőt nem tesszük be így a fűdősobába, itt a vödör meg a vizesruha, tessék lemosni, borzasztó, a szobában is mi van!, ezt is hányszor elmagyaráztam, így kell a nadrágot ledobni?, az inget is miért nem cseréled ki, mikor hazajöttél, nem látod, hogy kikészíttem ezt a kockást, itt bent a melegben ebben a magasnyakúban vagy, jaj, ez a sztrip, meg a ceruzák is szanaszét, ez neked rakodás, neked most el van rakodva?, megőrülök véletek, mást se csinálók, csak takarítok meg rakodok utánatok, mikor tanuló már meg, ezeket a dolgokat magad is elintézheted!, türelmetlen, ideges szavak, délután, az indulás előtt, nem, nem azért volt, lehet, hogy siettem, mosnom is kellett, ezt a szoknyát, megvasalnom, megőrül az ember, jaj, te, várj egy kicsit, hogy megizzadtál, a szíved is milyen gyorsan, milyen erősen ver, ugye nem, sosem vert még ilyen gyorsan a szíved? Nem, sosem, képzeld el, ha már húsz évvel ezelőtt összetáálkozunk? Hm. Miért?, erre nem szólsz semmit, nem lenne jó?, itt a szájad sarkában, a lecsukott ajkaid folytatása, ez a dacos vonal mit jelenthet, mit rejtegethet, nem fogom megtudni soha. Már soha? Keskeny az ágy, egymás mellé szorulnak. Bort kérsz? Kérek, meg a cigarettám is légy szíves. Ott a táskámban. Vagy dobd ide a táskám.

— Jó bor, nem?

— Finom. Ezt szeretem — iszik egy kortyot, rágyújt. Párat szippant, aztán a hamutartó peremére helyezi az alig szívott cigarettát. — Fölveszem a pizsamakabátod, ne fázzon a hátam — nyúl a párna alá. — Mit akarnál megtudni? Mitől félsz, hogy sosem tudod meg? Mit kell mondanom, mikor szó nélkül is mindent elmondtunk egymásnak. Előtte, régen, emlékszel mennyit beszélgettünk, mindent megtudtunk egymásról, csak erre nem adódtok alkalom.

— Mindig közbejött valami.

— Mindig. Már azt hittem, örökké így marad. Most mégis, akkor milyen kérdéseid maradhattak?

— Milyenek? Csakugyan. Vannak dolgok, amiket előtte nem lehet, vannak kérdések, amik csak utána jelentkeznek.

— Kérdések? — simogatja a haját —, azt hittem, utána nem marad kérdés, azt hittem, ez mindenre választ ad.

— Mindenre, egyszerre.

— Tudom, mit akarsz, mondom, jól élünk, mindenünk megvan, megértjük egymást a férjemmel, hidd el, sosem csaltam meg...

— De őszintén.

— Miért hazudnék? Hidd el, így van. Na jó. Volt egy férfi, a barátaink közül, majdnem megtörtént, aztán az utolsó pillanatban mégsem, azóta is összejárunk, azt mondja, jó neki, ha velünk van, ha láthat. De nem, vele nem lesz már soha. Így jó, nagyon jó veled. Csakugyan, soha senkivel így még nem...

— Azért mondod így, mert tudod, akard, hogy nekem jól essen. Ne ámítsuk egymást, legalább egymást ne — hátulról simul hozzá, átöleli, tenyerében a melle.

— Már nem lehetek őszintébb. Még ezzel sem vagy elégedett? Mit kívánnál még, mivel bizonyítsak? Mit akarnál... — a férfi csókolja a fülét, a r. akát, szorosan tapad hozzá, az asszony védekezően húzza föl a kezét: Ne még várj, mért vagy ilyen türelmetlen. Beszélgettünk, feküdt le ide. — Elhúzódik, hagyatt fekszik. A férfi lefogja, csókolja a száját, érzí, hogy lazulnak meg összeszorított combjai. Ne légy ilyen telhetetlen, mondaná, de nincs, hangnyi ereje sincs a tiltakozásának. Miért tiltakozna?, nem azért sietett, kapkodott, idegeskedett, Gyere, gyere, ha már ilyen telhetetlen vagy, szorosan magára húzza, gyere, gyere te, Te! Mi ez? Mi ez?, szí-

matol, tágra nyílik, düllelten mered a szeme, mintha nem férne bele a riadalom. — Micsoda? — emelkedik föl, húzódik félre a férfi. — Te jó ég!, mit tettem! — csap a homlokára. — Mi bajod? — Mi? Te nem érzed? — oldalt fordul, az éjjeli szekrény, a hamutartó peremére helyezett cigaretta leesett, parazsa a füstszűrőhöz ért. — Jaj, mit tettem? — ugrik ki az ágyból. — A telefon, hogy lehet vonalat kapni — guggol le a készülékhez. A férfi az ágy másik oldalán, zavartan tanácstalanul. — Várj, majd én — lép át az ágyon, hívja a recepciót, kapja a vonalat, az asszony reszketve tárcsáz, aztán vár pár pillanatig.

— Szevasz, te vagy... Hát mikor... azt mondtad... értem, mert azt hittem, csak holnap — mintha föllélegezne, leül, megnyugodva vagy kimerülten végigdől az ágyon. — Mondd, minden rendben... gondolom, otthon... igen, az öcsi a moziba, csak kérdezem... itt, itt vagyok a városban, nemsokára megyek... fáradt vagy?, pihenj le addig, majd viszek vacsorát, jó?

Letette a kagylót, lehunyta a szemét, úgy maradt mozdulatlanul, hanyatt fekve a gyűrött lepedőn, túl volt az ijedtségen, de szemernyi ereje se maradt, hogy bármi ellen is védekezzen. — Mondd már mi volt ez? — ereszkedett mellé a férfi.

— Jaj de megijedtem.

— Mitől?

— Csak ha minden rendben van. Képzeld, ahogy megéreztem az égő füstszűrő szagát, eszembe jutott, hogy otthon úgy hagytam az égő cigarettát, gondold el, fölgújthattam volna az egész lakást a nagy kapkodásban.

— De semmi baj?

— Nincs. Nincs semmi. Előbb hazajött, csak holnap estére vártam.

— A végig nem szívott cigaretta. Ezt nem szabad, ha rágyújtasz, nem szabad letenni.

Az asszony fölült, hosszan, kihívóan nevetve mondta:

— Nincs semmi baj, ne gondolj rá többet.